

“UKRAINIAN LABOR NEWS”
Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.
Subscription per year \$4.00
Telephone: 51 465

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”
газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
Видав. Робітничо-Фармерське Видавничє Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на р.і вулиці Пчірчард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман.
Передплата на рік \$4.00
Адреса: **UKRAINIAN LABOR NEWS**
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ОРГАНІЗАЦІЯ ПРАЦЮЮЧИХ І ЇХ СВІДОМІ ЧИ НЕСВІДОМІ ВОРОГИ.

ВОРОГИ НЕ ПЕРЕБИРАЮТЬ В СРЕДСТВАХ БОРОТБІ.

Коли вороги працюючих провадять боротьбу з робітничими чи фармерськими організаціями, то в цій боротьбі вони не перебирають в средствах. Вони кажуть, що “ціль оправдує средства”. А їхньою ціллю є не допустити працюючих до зорганізування своїх рядів, до солідарності між собою. Коли-ж наперекір всім їхнім старанням працюючі таки зорганізуються, тоді вороги стараються ці організації підкопати, пошварити їхні члени, або навіть якісь спосіб, щоб їх розбити. Способи залежать від обставин.

В Хіні, наприклад, іде тепер велика визвольна боротьба хінського народу з кінтовим міжнародним та власним капіталом. Коли кантонська армія виграла останню велику перемогу над військами реакційного хінського генерала й розпочала похід на Шангаї, то в Шангаї сотки тисяч хінських робітників вишлюдо на страйк і масовими демонстраціями висловили свою радість з приводу побди народної армії над армією реакційного генерала. Чим відповіли шангаїські власти на цю демонстрацію організованого робітництва? Страшним кривавим терором. Поліція на розказ шангаїської влади мечами побила тисячам страйкуючих робітників голови, настромила їх на палі й носила містом на пострах людям. Провідникам організованого робітництва відрубали голови без ніякого суду, без слідства, ні питання, ні обвинувачуючи. Капіталістичний світ, не азійський “некультурний”, але таки європейський та американський “культурний” капіталістичний світ прийняв цю страшу просто немов вірну вістку холоднокрівно, неначе нічого надзвичайного не сталося. Все чесне організоване робітництво обурилося, але воно свідоме того, що це є визвольна горожанська війна, в якій тим, що визволяються, не чекає милости від висувачів. Залаяти цим терором організоване робітництво також не вадяться. Навпаки, ця подія в Шангаї ще лишній раз переконує працюючих, що між ними й пануючими існує величезне клясове провалля, яке чим раз більше поглиблюється, коли приходять до рішучої клясової боротьби. В клясовій боротьбі зникають національні та расові споріднення.

Пришли в Литві до влади фашисти, вони почали розстрілювати литовських комуністів та активних передових литовських робітників. Адже-ж в Литві прийшли до влади не італійські фашисти, але таки литовські.

Польська влада не тому лише арештувала й віддала під суд лівих білоруських послів та розбила велику селянську організацію, Білоруську Громаду, що це Білорусі, але тому, що ця організація чисто селянська, клясова, що вона борється не лише проти польської шляхти, але проти шляхти взагалі. Тому, коли Пілсудський посадив білоруських послів в тюрму, розбивши Білоруську Громаду, то найшлися такі Білорусі, що склали за це Пілсудському подяку.

СПІЛЬНОСТІ ІНТЕРЕСІВ ЄДНАЄ УКРАЇНСЬКУ ШЛЯХТУ З ПОЛЬСЬКОЮ.

Або ось ще який приклад з останніх подій в Галичині. Ми писали вже в “У.Р.В.” про те, що у Львові відбувся в місяці грудні 1926 року з’їзд “Просвіти”, на якому селяне й робітники підняли голос, щоб вирвати “Просвіту” з рук егомосців та унівєрситетських політиків і зробити цю організацію дійсно освітньою організацією українських працюючих мас Галичини.

Почувши це — українські патріотичні (чуєте — патріотичні!) газети, “Діло”, “Свобода”, “Новий Час”, а за ними й підголоски в Канаді та Злуч. Державах счинили крик, що “інтернаціоналісти”, “комуністи” й інші страшні “істи” хочуть захопити “Просвіту” для своєї комуністичної роботи, зробити цю організацію політичною, що вони в Перемишлі вже захопили народні домні й т. ин.

Ці патріотичні газети та унівєрситетські лідери, що почали отакий вереск, добре знали, що на з’їзді “Просвіти” ні комуністів, ні “інтернаціоналістів” не було, що в Галичині комуністична партія заборонена та що справа про реформування “Просвіти” порушила свідомі робітничо-селянські представники й деякі чесні інтелігенті. Так чому-ж вони підняли такий галас про комуністичну небезпеку?

Тому, щоб звернути на це увагу польського уряду, мовляв, ринуть нас, пане Пілсудський, перед українськими комуністами. І вже є наслідки цієї провокації. Центральний орган Пілсудського “Глас Правди” вже ось що пише з цього приводу:

“В останній час в життя української організації траплявся значний зміст. Крайні ліві елементи відірвали від загалу й ховалися за освітню роботу, намагаючись провадити більшовицьку працю. Українські партії (чужі унівєрситетські) вступили виступили проти напрямів того радикального освітнього табору”. “Треба зоб. п. міністер внутрішніх справ видав окремі розпорядження поліції та влади відповідних заходів”.

Бачите, до чого доспівали українські патріоти? Орган Пілсудського каже, щоб “міністер внутрішніх справ видав окремі розпорядження поліції та влади відповідних заходів”. І вже. Бо українські патріоти й егомосці поінформували польську шляхту, що “крайні ліві елементи відірвалися від загалу й ховалися за освітню роботу, намагаючись провадити більшовицьку працю”. І польсько-шляхетський пан міністер дасть розказ, поліція догає, щоб “ліві” найшли собі “просвіту” в польських тюрмах, а патріоти далі добивали угоди з польською шляхтою.

Та пощо нам йти аж в Галичину, коли між самими Українцями в Канаді цього аж надто багато. Чи мало читали ми в англійській пресі доносів на ТУРФДім, на його діточи школи, доносів глухих, брехливих, провокаційних. Чи мало читаємо ми їх і нині?

МАЄМО ПРИКЛАДИ НА МІСЦІ.

Ось в торонтоській консервативній газеті “The Evening Telegram” з 22. лютого 1927 р. вміщено черговий просто провокаційний донос тамошніх українських патріотів на українських робітників, щоб перешкодити їм в будові Укр. Роб. Дому. Побачили тамошні українські патріоти, що робітники хочуть будувати Укр. Роб. Дім, давай собі будувати народний дім. Але, хто-ж то не знає, що для такої справи треба надмірної праці та грошей, а не патріотизму. Тепер робітники свою ухвалу переводять в життя, а патріоти свою “забальзамували”. Але-ж їх заворот голови чіпляється, що організовані робітники працюють, що стіни їхнього будинку ростуть, що до них горяться велика громада працюючих. І нічого з ними не зробиш. Патріоти тоді вибрали потімий ім шлях — донос і брехню, під видом “протесту”. Читаємо в вище згаданій англійській консервативній газеті, що ТУРФДім є організація політична, комуністична, що в своїх школах вчить вона проти канадійського уряду, проти релігії, що в Торонто вона має платних організаторів, яких оплачує вінніпегський відділ (!) і що ось ця страшна політична організація буде тепер будинок в Торонто.

Ви знаєте, товаришу читачу, яка ціль цієї писанини? Та сама, що й ціль писанини “Діло”, “Свободи” та “Нового Часу” проти українських робітників і селян в Галичині. Однак українські патріоти в Галичині свої провокаційні доноси містять у власній пресі, а українські патріоти в Канаді містять ці доноси в англійській й то найбільш ворожій до працюючих взагалі — в консервативній пресі. Українські патріоти в Галичині кажуть, що “рятують народні інституції перед захопленням їх інтернаціоналістами”, а українські патріоти в Канаді репетують перед властями й англійським громадянством, щоб ті не дозволили українським організованим робітникам будувати собі хату навіть за свої власні гроші.

Зрештою, так вже воно ведеться, що наймит все гірший за пана. Ми навели лише кілька прикладів клясової боротьби в різних обставинах. З цих прикладів ми бачимо, як в цій боротьбі зникає національне споріднення, а виступає клясовий поділ. І в такій боротьбі працюючі дійсно вчаться клясової солідарности й ще тісніше лучаться між собою. Українські робітники й селяне в Галичині бачуть із спільної мови української й польської патріотичної преси, що між польськими й українськими панамі є спільні інтереси. Українські робітники в Торонто і в шій Канаді бачуть з вище згаданого писанини українських патріотів в консервативній газеті, що то за люди ховаються під патріотичною назвою й ще з більшим завзяттям будуть лучитися між собою, щоб зміцнити свою організацію й будувати свою освітню інституцію.

Напади й оббрівування ворогами освітньої організації працюючих покаже нам, як ці вороги ненавидять, що працюючі просвічуються. Це також повинно переконати робітників і фармерів, що вони повинні поводити свої сили для того, щоб здобути більше освіти й клясової свідомости.

НА СЛУЖБУ ДО ФАШИСТІВ.

Європейські газети принесли нам таку вістку:

“Група реформістських провідників італійської конфедерації праці, що підписали в Мінді декларацию про готовість співробітничати з фашистським режимом, у розмові з представниками мільянських газет підтвердила, що конфедерація самовільно відлучила через неможливість зберегти контакт з масами, а також у наслідок постанови провідників, які “відмовились від клясових забобонів, визнавши досягнення соціальної політики фашистського уряду й можливість координування інтересів різних класів”.

Газети повідомляють, що відмовлення керівників конфедерації, які стояли на чолі італійського професійного руру понад 20 років, від соціалістичних принципів приголосило цим робітників провінційних центрів. Вражання це повинно бути тим сильніше, що переговори провідників конфедерації з Муссоліні, які відбулися на протязі двох місяців, обидві сторони тримали в великій таємниці.

Значить угодовці, соціал-демократичні провідники італійського робітничого руху, пішли на службу до фашистів. Обговорюючи цей поступок італійських угодовців, киявська “Пролетарська Правда” пише: “Власне в цій заяві італійських угодовців немає ніякого нового для угодовців усього світу. Вони-бо давно проиніялися цією ідеологією й давно докладають усіх сил, щоб утихомирити клясову боротьбу в капіталістичному суспільстві. Нове є тільки те, що колишні прихильники демократизму, хоч-би буржуазно-ради співробітництва з буржуазією, не спинаються перед тим, щоб перейти на службу до фашизму, як-що тільки цього вимагає буржуазія. Бож найвищий ідеал — це координація клясових інтересів. Насамперед треба не допускати клясової боротьби. Ну що-ж робити тоді, коли буржуазія прагнє фашистськими методами? Не можна-ж спрардзі тільки через те відмовитись від своєї головної ролі — плазувати на всіх чотирьох перед його більшовицькою — всемогутню

ОРГАНІЗУЙТЕ ОБОРОНУ ХІНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

Відозва Комінтерну до робітників всіх країн.

Комуністичний Інтернаціонал видає відозву до робітників всіх країн, щоб вони стали в обороні визвольної боротьби хінського народу. Зясувавши наміри чужинського капіталу, Комінтерн каже:

Робітники! Не заспокоюйте себе думкою, що суперництво між імперіалістичними хижакми унеможливує спільний напад на хінську революцію. Міжнародні хижаки погодяться, як ділитись здобич. Готуйтеся до кривавої розправи з хінським народом, буржуазні політикери зробили все, щоб прислати почуття пролетарської солідарности і товариської гордості, що їх викликає в усіх трудящих героїчна боротьба революційної Хіни. Армія поклекників поширює через отруйну буржуазну пресу фальшиві вигадки про “анархічний хаос” в революційній Хіні. Провідники реформізму чудово-користуються цим буржуазними наклепами, щоб перекласти відповідальність за воєнну інтервенцію з імперіалістичних хижаків на хінський народ, що обстоє своє право на життя. Провідники реформізму віроломно радять йому поступитись і користись імперіалістами.

Робітники! Не вірте поклекникам і не піддавайтесь віроломству зрадників провідників. Трудящі маси Хіни під керівництвом організованого пролетаріату провадять боротьбу з могутнім жорстоким, лицемірним ворогом тими способами, що потрібні для перемоги. Тактика реформістських провідників скерована на те, щоб розбрити хінську революцію і віддати її на ласку озброєних до зубів інтервентів. Ця тактика є невід’ємна частина загальноплану світового буржуазного штабу.

Хай живе хінська революція! Хай живе бойова солідарність пролетаріату всіх країн і пригноблених народів всього світу! Хай живе комунізм!

Виконком Комінтерну.

ПЕРЕД ФАШИЗМОМ В НІМЕЧЧИНІ.

Президент німецької республіки Гінденбург, доручивши канцлерові Марковсі скласти уряд, накреслив програму утворення більшої всіх буржуазних партій. З цієї програми робили відповідні висновки не тільки прихильники буржуазної коаліції Німеччини, а й далеко за її межами. Переговори Маркса з лідерами буржуазних партій привели однак до цілком інших наслідків, ніж було накреслено втручаннями вищої державної влади в урядову кризу. З початкової програми залишилися неперушимі тільки один з основних її пунктів: обов’язкова участь в уряді націоналістів. Але самий цей пересув коаліції вівцувал й значно більшу урізку зліва, ніж припускалося. Всі буржуазні політичні групи, що стояли ліворуч центру, відмовились від участі в уряді. Це було цілком зрозуміле. Середній буржуазі не по дорозі з пануванням більшої великого землеволонія й великої промисловости. В момент, коли в Німеччині відбувається енергійна концентрація капіталу, внутрішній протівенства між інтересами великої й середньої буржуазії хутко загострюються. Отже, новий уряд спиратиметься на значно звужену проти початкових передбачень парламентську базу.

Однак роботи з цього висновку, що новий уряд буде меншій, було-б легковажно. По своїй соціалній суті, шари буржуазії, висунувши безумно переважно націоналістів, безумно схилилися до фашистського перевороту. Вони ледь-чачи особливо панькаться до “ваймарського конституційного”, коли вона стане ім вперек дороги. Не виключено, звичайно, можливість парламентського невідачі нового уряду. Але це менше виключено можливість наступу на конституцію в разі такої парламентської невідачі. Цілком можли-

во, що при теперішнім стані в Німеччині уряд націоналістів заздалегідь готовий до всякої парламентської несподіванки. В цім разі уряд лишиться сам по собі, а ваймарська конституція сама по собі.

З другого боку приблизно таку саму прогнозу можна зробити і відносно монархічних тенденцій багатьох з намічених членів кабінету. Монархізм, проповідуваний у їхніх публічних виступах, є тільки традиційною формулою, що прикриває шіркоч сучасний фашизм. Традиції фашизму ще зовсім молоді і не мають нічого спільного з “династичною едністю”. Ледве чи слід надавати особливої ваги побоюванням реставрації в Німеччині. Реставрація не потрібна ні великому капіталові, ні великому землеволонію. В стару формулу за кілька років вкладено новий зміст. За певних обставин, звичайно, за фашистський прапор може стати імператорський штандарт.

Отже ми стоїмо перед переходом внутрішньої політики Німеччини до одвертого фашизму. Про те, як вплине новий націоналістичний уряд на зовнішні відносини країни, говорити ще рано. В шій талузі німецька буржуазія відзначає особливою прикметою, а саме, що внутрішній склад того чи іншого уряду не завжди дає змогу сказати, яка буде його зовнішня політика.

Оголошено декрет польського президента — звільнити “одставку” 500 офіцерів польської армії. Звільнені належать до офіцерів, що опозиційно настроєні проти Пілсудського.

Німецька “Народня Спілка” з Горішнього Шлезьку надіслала до Ліги Націй скаргу на переслідування німецького шкільництва в Польщі з боку польської влади.

“СНЕП ШАТС”.

РОБОРАМ ВІД Р.З.Т.

Слухайте, робкори від Робітничого Запозомого Товариства!

Більше не подавайте числа членів зі своїх відділів, а як вже так дуже хочете подавати, то подавайте не в дописах, а а телеграфічно. Також домагайтесь від редакції, аби посилала вам і ті числа “У.Р.В.”, в яких поміщені ваші телеграми, телеграфічно.

Читач читає допис робкора зі своєї місцевости про зріст членства у відділі Р.З.Т. — Де він, той робкор? — питає читач. — А он! — показує другий. — Гей, робкоре, а ходи-но ти сюди!

— Чого? — Що ти тут написав? — А ти хіба не бачиш? — Сімдесят членів? — Так.

— Голова вчєра казав, що наш відділ числить сімдесят і п’ять членів. А чому-ж тут лише сімдесят? — Як я писав допис, то було сімдесят, а зараз є п’ять більше.

— Пиши, що є сімдесят п’ять. — Не сімдесят п’ять, а вісімдесят два вже є — склади голову переходиачи.

— І це неправильно, — відозвався секретар від столика, — всіх членів вже є дев’яност два. Сьогодні вечером висписалося дев’ять.

— То написати дев’яност два? — Так.

— А де тут дають апликації до Р.З.Т.? — запитав якийсь робітник, перебиваючи мову. — Он там, коло столика, товаришу.

— Дев’яност три, — сказав робкор-гтішчов до дому писати.

Секретар виповнив апликацію. — То ви належали до іншої запозомогової організації? — Так.

— А зараз виступає з неї? — Так.

— А то чому? — Там за багато слів “пані”, “панове”, а мене це нудить.

Секретар пояснив апликантові важніші точки статута, апликант зложив належність і справа закінчена. На слідуючий тиждень появився в “У.Р.В.” допис робкора; але знову мильний. Число членів зросло ше на одну десятку більше.

Тому я раджу подавати телеграфічно число членів, то може хоч раз буде справедливо.

Драпака.

НОВІ ЖЕРТВИ УРЯДОВОГО ТЕРОРУ В ПОЛЬЩІ.

Розстріл демонстрації білоруських селян.

Дня 5. лютого селяне, що прибули на ярмарок, організували в Косові, на Полісі під Польшею, демонстрацію, вимагаючи звільнити арештованих білоруських послів до польського союму.

Між демонстрантами й поліцією счинилась сутячка й підчас її поліція почала стріляти; 4 селяни вбито, 6 тяжко поранено. Міністерство внутрішніх справ стверджує звістку про події в Косові, додаючи, що “косовський район був центром впливу Білоруської Громади”.

Один з 6 селян, що його поранено підчас сутячки селянської демонстрації з поліцією в Косові, помер. Отже, поліція забила 6 душ. Встановлено, що в розстрілі демонстрантів, які вимагали звільнення білоруських послів, брала участь місцева військова організація пілсудчиків, якої поліція наперед дала зброю.

В Петрокові поліція напала на демонстрацію безробітних. Підчас сутячки поранено 13 безробітних і 7 поліцаїв. Поліція арештувала 20 демонстрантів.